

**PUHE VAATETUSTEOLLISUUDEN TYÖLÄISTEN  
IV YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA  
HELMIKUUN 6 pnä 1921 <sup>27</sup>**

Toverit, olen erittäin iloinen saadessani tervehtiä edustajakokoustanne puolueemme Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston nimessä. Ja vielä enemmän minua ilahduttaa, että melkoisella työllä, josta pikku osa tuli eilen puolueemmekin osalle, sekä sillä suurella työllä, jonka te kaikki olette tehneet, meidän on kuitenkin onnistunut selvittää teillä syntynyt selkkaus, yhteenotot ja hankaukset ja rakentaa hyvä sopu, joten te hyväksyitte eilen yksimielisen päätöksen. Toverit, olen varma siitä, että tämä pieni yhteenotto ja sen onnellinen loppuratkaisu varmistavat nyt sen, että vastaisessa työssänne te niin ammattiliiton kuin puolueenkin jäsenenä kykenette selviytymään kaikista niistä suurista vaikeuksista ja tehtävistä, joita on vielä edessämme.

Toverit, jos puhutaan tasavaltamme yleisestä tilanteesta, Neuvostovallan ulko- ja sisäpoliittisesta tilanteesta, niin suurimpia vaikeuksia meillä on tietenkin ollut tasavaltamme ulkopoliittisen tilanteen kannalta katsoen. Venäjän proletaarisen vallankumouksen suurimpia vaikeuksia on ollut se, että imperialistisen sodan kulku ja aikaisempi, vuonna 1905 tapahtuneen ensimmäisen vallankumouksen kehitys pakotti meidät olemaan sosialistisen vallankumouksen uranuurtajina ja tämä uranuurtajan tehtävä saattoi meidät ja maamme ennen kuulumattomiin ja ennen näkemättömiin vaikeuksiin. Te kaikki tietenkin tiedätte — luullakseni havaitsette sen teollisuusalallanne vielä selvemmin kuin muiden teollisuusalojen työläiset —, millainen kansainvälinen voima pääoma on, missä määrin ovat suurimmat kapitalistiset tehtaat, laitokset ja kaupat sidotut toisiinsa

kautta maailman, ja siksi on tietenkin ilmeistä, ettei pääoma voida varsinaisesti voittaa lopullisesti yhdessä maassa. Pääoma on kansainvälinen voima, ja sen lopullinen voittaminen vaatii myös työläisten yhteistoimintaa samoin kansainvälisessä mitassa. Ja siitä saakka kun taisteltiin Venäjän porvarillisia tasavaltalaishallituksia vastaan vuonna 1917, siitä saakka kun pystytettiin vuoden 1917 lopulla Neuvostovalta, me olemme alinomaa ja monesti osoittaneet työläisille, että tärkein tehtävämme, perustehtävämme ja voittomme perusehto on vallankumouksen laajeneminen ainakin muutamaaan kehittyneimpään maahan. Ja viimeksi kuluneiden neljän vuoden aikana on pahimpia vaikeuksiamme ollut se, että Länsi-Euroopan kapitalistien onnistui lopettaa sota ja lykätä vallankumousta.

Venäjällä me kaikki näimme erittäin selvästi, että porvariston asema oli epävakain imperialistisen sodan aikana; sitten kuulimme, että poliittinen kriisi oli kaikissa muissa maissa ankarin juuri sodan lopulla, kun kansa oli aseissa, ja juuri tuolla hetkellä proletariaatti olisi voinut selviytyä kapitalisteista yhdellä iskulla. Länsi-Euroopan työläisten ei onnistunut tehdä sitä monesta syystä, ja niinpä olemme saaneet jo neljättä vuotta puolustaa asemiamme yksin.

Vaikeudet, joihin Venäjän Neuvostotasavalta on kaiken tämän seurauksena joutunut, ovat olleet mittaamattoman suuria, sillä maailman kapitalistien sotilaalliset voimat ovat tehneet kaiken voitavansa maamme tilanherrojen tukemiseksi, ja kapitalistien sotilaallinen mahti on tietenkin monen monta kertaa suurempi kuin meidän. Ja kun me nyt, vajaan neljän vuoden kuluttua, alamme selviytyä torjuttuamme kaikki heidän sotilaalliset hyökkäyksensä ja voitettuamme kaikki vastukset, niin meillä, jotka tunnemme hyvin tavattoman suuret vaikeudet, rasitukset, kieltämykset ja onnettomuudet, joita Venäjän työväenluokan osaksi on tänä aikana tullut, on ainakin täysi oikeus sanoa vähääkään liioittelematta, että pahimmat vaikeudet on jo voitettu. Kun maailman porvaristo ei kyennyt valtavasta sotilaallisesta ylivoimastaan huolimatta nujertamaan kolmessa vuodessa heikkoa ja takapajuista maata, niin tämä johtui yksinomaan siitä, että tämä maa oli pystyttänyt proletariaatin diktatuurin ja saanut osakseen kaikkialla maailmassa, voidaanpa sanoa poikkeuksetta joka maassa työtätekevien joukkojen myötätunnon. Koska siis maailman kapitalistit

eivät onnistuneet ratkaisemaan tätä tehtävää, joka oli heille helppo, sillä heillä oli sotilaallisessa suhteessa valtava ylivoima, niin voimme sanoa, että kansainvälisen tilanteen kannalta katsoen tässä neuvostovallankumouksen arimassa kysymyksessä, toistan, on suurin vaikeus jo voitettu.

Vaara ei tietenkään ole vielä ohi, yhä pitkitetään lopullisesta rauhasta käytyjä neuvotteluja, eräät merkit viittaavat juuri nyt näiden neuvottelujen melkoiseen vaikeutumiseen, sillä varsinkin Ranskan imperialistit yrittävät yhä saada Puolaa uuteen sotaan ja levittelevät kaikin keinoin perättömiä juttuja, ettei Neuvosto-Venäjä halua rauhaa.

Itse asiassa olemme tehneet kaikkemme todistaaksemme rauhantahtomme: muutamia kuukausia sitten allekirjoitimme sellaiset ennakkoehdot, että myöntäväisyytemme ihmettytti kaikkia. Me tulemme noudattamaan tiukasti näitä ehtoja, mutta emme voi kuitenkaan missään tapauksessa suostua emmekä sallia, että meiltä perittäisiin uusi pakkovero sen varjolla, että jaetaan omaisuutta, mikä tsarismin aikana kuului yhteisesti tsaarivallan ikeessä olleelle Puolan ja Venäjän kansalle. Sitä emme voi millään sallia. Me katsomme kiistattomaksi sen, että jaetaan oikeudenmukaisesti omaisuus, joka on katsottava yhteiseksi, osaksi myös rautatiekalusto, ja että Puolan kansalle palautetaan ne kulttuuri-aarteet, jotka ovat sille erittäin suurimerkityksisiä ja jotka siltä ryöstettiin tsaarivallan aikana ja tuotiin Venäjälle. Olemme aina odottaneet, että tämän asian järjestelyssä tulee esiin vaikeita pulmia; mutta jos puolalaiset haluavat Ranskan imperialistien painostuksesta saada aikaan selkkauksen ja hinnalla millä hyvänsä estää rauhan solmimisen, niin sille emme mahda mitään. Rauhan rakentamiseen tarvitaan kummankin eikä vain toisen osapuolen vapaaehtoinen suostumus. On samantekevää, onko kysymyksessä hyvin suuri erillisen liittoutuman sisäinen selkkaus vai hyvin suuri kahden valtakunnan välinen selkkaus ja yhteentörmäys. Jos puolalaiset taipuvat vielä kerran Ranskan imperialistien tahtoon, niin, toistan vielä kerran, rauhan asia saatetaan ajaa karille. Te kaikki tietenkin tiedätte, millaisia uusia vaikeuksia vielä kohtaamme, jos Ranskan imperialistien onnistuu estää rauhanteko, ja me tiedämme varmasti useiden tietojen ja lähteiden perusteella, että sellaista yritetään, että siihen suuntaan ponnistellaan tavattomasti ja että ulkomaiset kapitalistit käyttävät nyt

miljoonia ja miljoonia uuden hyökkäyksen järjestämiseen Neuvosto-Venäjää vastaan kevääseen mennessä. Nyt, kun olemme kestäneet alun neljättä vuotta, meillä on jo kokemusta siitä, miten noita hyökkäyksiä järjestetään. Tiedämme, että ilman naapurivaltion apua ulkomaisten kapitalisteilla ei ole voimia vähänkään huomattavan sotaretken järjestämiseen, joten ne miljoonat, joita he heittävät erilaisille Savinkovin johtamille ryhmille tahi eserryhmälle, joka julkaisee Prahassa omaa lehteään ja esiintyy toisinaan Perustavan kokouksen nimissä —, nuo miljoonat ovat hukkaan heitettyjä ja ainoa tulos on paperin töhriminen painomusteella Prahan eri kirjapainoissa.

Mutta vielä on sellaisia valtioita kuin Romania, joka ei ole yrittänyt sotia Venäjää vastaan, ja Puola, jossa on vallassa sotaseikkailijain klikki ja riistäjäluokka. Tiedämme, etteivät nämä kykene kokoamaan meitä vastaan suuria voimia, mutta samalla tiedämme myös, että tärkeintä meille on rauhan säilyttäminen ja rajoittamaton mahdollisuus käyttää kaikki voimat talouden jälleenrakentamiseen, ja meidän on oltava erittäin, erittäin varovaisia. Meillä on oikeus sanoa itsellemme, että olemme voittaneet pahimmat vaikeudet kansainvälisen politiikan alalla, mutta olisimme perin kevytmielisiä, jos sulkisimme silmämme näkemästä, että uudet yritykset ovat vielä mahdollisia. Nyt, kun olemme likvidoineet täydellisesti Wrangelin rintaman eikä Romania rohjennut aloittaa sille suotuisalla hetkellä sotaa, on kylläkin vähemmän todennäköistä, että se uskaltautuisi sotaan, mutta ei pidä unohtaa, että hallitseva luokka on Romaniassa ja Puolassa melkein pä sellaisessa tilassa, jota voidaan sanoa täysin toivottomaksi. Kumpikin maa on myyty ulkomaisille kapitalisteille sekä tukussa että vähittäin. Nämä maat ovat korviaan myöten velassa eivätkä voi maksaa velkojaan. Vararikko on väistämätön. Työläisten ja talonpoikain vallankumouksellinen liike laajenee jatkuvasti. Useastikin on käynyt niin, että porvarillinen hallitus on tällaisessa tilanteessa antautunut päätä pahkaa mitä mielletömmimpiin ja harkitsemattomimpiin seikkailuihin, mille ei ole muuta selitystä kuin sen epätoivo ja auttamaton tila. Senpä vuoksi nytkin tulee ottaa huomioon sotilaallisten hyökkäysyritysten mahdollinen uusiutuminen.

Ennen kaikkea talouspulan laajeneminen kaikissa maissa ja kommunistisen työväenliikkeen kasvu antavat meille

varmuuden paitsi näiden yritysten torjumisesta myös siitä, että kapitalististen valtioiden asema on ylipäänsä koko maailmassa epävakaa. Euroopassa vallankumous on kehittynyt toisin kuin meidän vallankumouksemme. Kuten jo mainitsin, Länsi-Euroopan valtioissa ei onnistuttu käyttämään nopean ja mahdollisimman kivuttoman vallankumouksen suorittamiseen sodan loppua, jolloin asevoimat olivat työläisten ja talonpoikain käsissä, mutta imperialistinen sota järkytti kuitenkin niin kovin näiden valtioiden asemaa, ettei pula ole siellä vielääkään päättynyt, vaan päinvastoin juuri nyt kevään kynnyksellä talouspula yhä vain kärjistyy poikkeuksetta kaikkialla, kaikissa rikkaimmissa kehittyneimmissä maissa. Pääoma on kansainvälinen paha, ja nimenomaan siksi, kun se on kansainvälinen paha, kaikki maat ovat jo niin lujasti toisiinsa sidottuja, että joidenkin maiden tuhoutuminen johtaa perikatoon kaikki muutkin.

Rikkaat maat rikastuivat, tietenkin niiden kapitalistit rikastuivat sodan aikana, mutta kaikesta tästä huolimatta useimpien Euroopan maiden kauppasuhteet ovat katkenneet tai häiriytyneet siitä syystä, ettei yksistään Venäjä, vaan myös sellainen maa kuin Saksa on saatettu täysin rappiolle, että kaikki on lamassa, että raha on menettänyt arvonsa; rikkaimmat maat ovat tukehtumisillaan, sillä ne eivät voi myydä teollisuutensa tuotteita, koska raha on menettänyt arvonsa, työttömyys lisääntyy kaikissa maissa ennen kuulumattomasti ja kautta koko maailman voimistuu ennen näkemätön talouspula.

Samaan aikaan työväenluokka, jonka sen oman maan porvaristo oli lahjonut luovuttamalla sievoisen osan voittoaistaan työväenluokan huippukerrokselle houkutellessaan työväenluokan luopumaan vallankumouksesta, on kolme ja puoli vuotta jatkuneen Neuvosto-Venäjästä vastaan käydyn sodan seurauksena alkanut kaikissa maissa vapautua sokeudestaan, ja kommunistinen liike edistyy paitsi puolueissa myös ammattiliitoissa kaikkialla maailmassa varmasti, pysyvästi ja syväälle ulottuvana, joskaan ei niin nopeasti kuin toivoisimme. Maailman hallitsevat luokat pelkäävät etenkin ammatillisessa liikkeessä tapahtuvia muutoksia. Euroopassa ei ole nähty vuosikymmeniin puoluetta, joka kykenisi johtamaan vallankumouksellista proletariaattia, niin kuin oli laita Venäjän vallankumouksessa, jolloin maanalaisesta puolueesta tuli muutamassa kuukau-

dessa tai muutamassa viikossa koko kansan voimien johtaja, sellaista puoluetta, jota seuraavat miljoonat, ja siksi siitä ei ole siellä pelkoa. Mutta jokainen kapitalisti näkee ammattiliitot ja tietää, että niihin kuuluu miljoonia ja että elleivät kapitalistit pidä ammattiliittoja käsissään sosialisteiksi itseään nimittävien mutta kapitalistien poliittikkaa ajavien johtomiesten avulla, niin ilman ammattiliittoja koko kapitalismin koneisto luhistuu. He tietävät, tuntevat ja tajuavat sen. Kuvaavinta esimerkiksi Saksassa lienee se, että koko porvarilehdistön sekä II Internationalessa istuntoja pitävien ja itseään sosialisteiksi nimittävien, mutta itse asiassa nöyrästi kapitalisteja palvelevien sosialistiluopioiden lehdistön sai erikoisesti raivoihinsa pikemminkin venäläisten ammattiyhdistysmiesten kuin Zinovjevin Saksan-matka, sillä kukaan ei ole aiheuttanut Saksan ammattiliitoissa niin suurta hajaannusta kuin venäläiset ammattiyhdistysmiehet, työläiset, varsin pienen, ensimmäisen Saksan-matkansa aikana; ja tämä Saksan kaikkien porvarilehtien ja kaikkien kommunisteja vihaavien kapitalistien raivokas kiukku osoittaa, miten horjuva ja epävakaa heidän asemansa on. Kautta maailman on alkanut kansainvälisessä mitassa taistelu siitä, kuka saa vaikutusvaltaansa ammattiliitot, joihin sivistysmaissa kuuluu nykyään miljoonia työläisiä, ja niistä riippuu koko tämä sisäinen, ensi näkemältä huomaamaton työ; kapitalististen valtioiden kohtalo ratkeaa väistämättömästi alati kärjistyvän talouspulan yhteydessä.

Saksan monarkistipuolueen vallankaappausyritys<sup>28</sup> kilpistyi Saksan työväen ammattiliittojen vastarintaan, kun kaikki siihen saakka Scheidemanneja, Liebknechtin ja Luxemburgin murhaajia, seuranneet työläiset nousivat ja murskasivat sotilaalliset voimat. Samaa tapahtuu parhailaan Englannissa ja huomattavassa määrässä myös Amerikassa sitä nopeammin, mitä nopeammin paisuu talouspula. Senpä vuoksi juuri kansainvälinen tilanne antaa meille paitsi toiveita myös eniten varmuutta siitä, että kapitalististen valtioiden sisäinen tilanne murtaa niiden voimat lopullisesti ja että ulkopoliittinen asemamme, joka oli eilen vaikea ja on tavattoman suurista saavutuksistamme huolimatta tänäänkin vaikea, epäilemättä paranee ja voimme silloin käyttää kaikki voimamme sisäisten tehtävien ratkaisemiseen. En aio puhua pitkälti noista tehtävistä, sillä

kaikille teille, jotka olette perillä tuotannosta, nämä rakennustyön tehtävät ovat paljon läheisempiä ja käsitettävämpiä kuin minulle, ja olisi tarpeetonta puhua niistä laajalti.

Kuulin äsken edellisen puhujan maininneen puheensa lopussa asiasta, jossa voin vain kannattaa häntä täydellisesti, nimittäin että jokaisen jäsenen on nyt ennen kaikkea keskitettävä huomionsa ratkaistavinamme oleviin tuotannon ja taloudellisen rakennustyön käytännöllisiin tehtäviin. Miltei kaikki teollisuustyöläiset kuuluvat nyt ammattiliittoihin, nuo liitot liittävät yhteen sitä luokkaa, jonka kannettavana on kolmen vuoden ajan ollut raskain taakka. Työväenluokka toteuttaa Venäjällä diktatuuria, se on hallitseva luokka maassa, jossa työläisiä on vähemmistö, mutta nimenomaan sen vuoksi, että työväenluokka johtaa, sen vuoksi, että työläinen on kokenut ja tullut omakohtaisesti tuntemaan kapitalistisen riiston rasitukset, juuri sen vuoksi työväenluokkaa kannattavat ja tukevat varmasti kaikki työtätekevät talonpoikaisjoukot, kaikki ne, jotka eivät elä toisten työstä. Juuri sen vuoksi tapahtuikin se, mitä ei jaksakaan käsittää porvaristo eivätkä edes ne sosialistitkaan, jotka ovat pysyneet III Internationalen vihollisina, ja mikä näyttää heistä meidän hallituksemme viekkaukelta — he eivät jaksakaan käsittää, miten työväenluokka on kyennyt käymään kolme vuotta niin vaikeaa taistelua ja voittamaan. Mutta nimenomaan sen vuoksi, kun historiassa on ensi kerran tapahtunut niin, että työtätekevät ovat nousseet valtaan, että eniten riistetty luokka on ottanut vallan käsiinsä, nimenomaan sen vuoksi talonpoikain enemmistö ei voi olla tukematta työväenluokkaa, sillä talonpoika näkee työväenluokan olevan oikeassa eikä kannata porvaristoa. Porvaristo-sanaa talonpojat pitävät häpeällisenä; kuulin kerran erään talonpojan valittavan — hän oli tyytymätön nykyiseen järjestykseen eikä ilmeisesti hyväksynyt Neuvostovaltan politiikkaa elintarvikeasiain eikä monien muidenkaan kysymysten osalta —, kuulin hänen valittavan loukkaantuneena siitä, että maalaisköyhälistö haukkuu häntä „porvariksi”. En voi sulattaa, että minusta käytetään moista häpeällistä sanaa, hän sanoi; ja se seikka, että talonpojat — yksinpä vauraammat keskivarakkaatkin talonpojat, jos he ovat itse tehneet työtä ja tietävät, mitä on leivän hankkiminen omalla työllään, ja jos he ovat olleet tilanherran ja

kapitalistin riistettävänä, ja he kaikki ovat olleet — eivät voi olla pitämättä tuota sanaa häpeällisenä, tuohon sanaan sisältyy kaikki: sen varaan rakentuu propaganda- ja agitatiotyömme sekä työväenluokan valtiollinen vaikutus. Ja niinpä talonpolkaisjoukot tulevat varmasti tukemaan työväenluokkaa, varakkaan ja keinottelevan talonpoikaiston vastustuksesta huolimatta. Nimenomaan sen vuoksi ammatiliittomme eivät vaikuta yksinomaan työtätekevien liittoina, yksinomaan taloutemme rakentajina — sellainen on niiden perustehtävä —, vaan ne vaikuttavat myös valtiollisina voimatekijöinä, jotka rakentavat uutta valtiota, missä ei tule olemaan tilanherroja eikä kapitalisteja, ja jotka voivat rakentaa uuden, kommunistisen yhteiskunnan ja rakentavatkin sen, vaikka ovatkin vähemmistönä, sillä meitä tukevat varmasti kaikki ne kymmenet miljoonat, jotka ovat elättäneet itseään omalla työllään. Juuri siitä syystä lausun edustajakokoustanne tervehtiessäni varmana vakaumukse- nani, että me ratkaisemme menestyksellisesti tehtävämme kaikista edessämme olevista vaikeuksista huolimatta. (K a u a n k e s t ä v i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

*Julkaistu  
ensi kerran v. 1922 kirjassa:  
„Vaatetusteollisuuden työläisten  
IV yleisvenäläinen edustajakokous  
(1.—6. helmikuuta 1921) (Pika-  
kirjoitusseloste)”. Pietari*

*Julkaistaan  
kirjan tekstin mukaan*